

Kırk Yaş Şiiri

Kırk yaşıma girdim fânî âlemde
Kırk gün gülebilen insan görmedim
Kimi keder çeker, kimi elemde
Vuslatla son bulan hicrân görmedim

Dağlar ayrı düşmüş denizden her dem
Tükenir üç günde en uzun mâtem
Kaç bin yıldan beri akar da zemzem
Kana kana içen ihvân görmedim

Geceler hastaya mezâr gibidir
Yâriyle olana gülzâr gibidir
Mehtâb bir doyulmaz nazar gibidir
Ziyasından engin ummân görmedim

Aşkî tarif için nice söz vardır
Gerçeği görmeyen açık göz vardır
Aşık gönül içre sönmez köz vardır
O közü görecek cânân görmedim

Şiir ki sonsuzdan haber getirir
Bir katre sevdâyı bin yıl yetirir
Düşman kazandırır dostlar bitirir
Dilden daha büyük düşman görmedim

Kabeye yüz sürüp gözyaşı döktüm
Günahın yükünden ezilip çöktüm
Uzattım elimi yıldızlar söktüm
Ömrümden başka bir hüsrân görmedim

Ömür sermayesi beyhûde biter
Tek insan kendini ateşe iter
Bazen nefes almak ölümden beter
İhtiyarlık gibi hazân görmedim

Anaya babaya doymadan çıktım
Sılaya vardıkça hep gönül yıktım
Gurbete gideli sıladan bıktım
Vîrân hanelerde duman görmedim

Diyâr diyâr gezdim âlem görmeye
Gülistanlar buldum güller dermeye
Mevlâ'm gülden mahrûm gönül vermeye
İstanbul'dan güzel cihân görmedim

Ey *Kâfi* sözünün nihayeti yok
Sus ki bu milletin söze karnı tok
Unutma dünyanın yalanı pek çok
Doğruluktan başka sultân görmedim